

Suomen papistolle.

Pyyntö yhdistykseltä „Eläintenystävät“
Helsingissä. 1906

On rauhaisa kesäilta vähää ennen auringon mailleen menoa. Tauonnut on päivän touhu; kukin rientää nauttimaan työnsä hedelmiä: tyytyväisyyttä ja lepoa. Luontokin laittautuu lepoon. Rauhallinen sopusointuisuus vallitsee kaikkialla. Levollisena päilyy lahden tyyni pinta, lintujen laulu nousee kiitollisena metsän siimeksestä, mehevänvihreällä niityllä liikkuvien lehmien kellojen säestäessä niiden iloisia liveryrksiä. Rattoisasti hirnuvat hevoset ha'assa ja pienellä saarella järven sylissä makaa lammaskatras korkeain petäjään varjossa, kylläisenä ja tyytyväisenä lepoaan nauttien.

*

Synkkä, sateinen syyspäivä, jona rahvaalla on niin raskas työ teurastusta toimitaessaan. Suuren talon pihamaalla on jo moni elukka verissään ähkinyt, moni kuolonkampailun kovuutta todistanut korina kuulunut. Lapset, jotka ensin kiihkeän uteliaina kokoontuivat katselemaan toimitusta, ovat näytelmän käytyä yhä kammottavaksi paenneet pois; kuinka olisivatkaan vanhemmat työinnossaan muistaneet käskää heitä poistumaan, muistuttamaan heille, ettei tämänkaltaiset työt olleet aiotut heidän katseltavakseen.

Läheisessä navetassa seisovat tahi makaavat elukat kahlehdittuina epäterveellisissä hinkaloissaan, ne vainuavat onnettomuustoveriensa ruumiista nousevan veren hajun ja väri-sevät kuullessaan näiden mylvinää, kenties tietoisina siitä, että heillekin on koittava päivä, jona saavat kokea samaa: katkeran palkan uskollisista velvollisuuksiensa täyttämistä ihmisen palveluksessa.

Nämä kaksi rinnakkaiskuvaa, jollaisia saattaisi asetella loppumattomiin, ovat omiansa herättämään meissä vakavia ajatuksia, niiden luulisi kyllin selvästi todistavan, ettei meidän suhteemme eläinkuntaan ole sellainen, kuin sen pitäisi olla. Eivätkö ne vaadi meitä voimaimme takaa edistämään sitä työtä, jota sanotaan eläinsuojelukseksi ja jonka päämäärä on: *Oikeutta kaikille!*

5/10 1906.

J. Forslind.

Sillä ovathan eläimet, niinkuin me itsekkin, eläviä, tuntevia olentoja, varustetut sekä henkisillä että ruumiillisilla ominaisuuksilla kuin mekin, joskaan nämä eivät heissä ole saavuttaneet samaa korkeaa kehitystä kuin meissä — sentähden, että me anastamallamme oikeudella olemme niitä sortaneet.

Näin ei kuitenkaan saa ijankaiken jatkaa. Luontokappalten huokaukset täytyy kerran saada vaikenemaan, ja *meidän*, jotka olemme niille taakan sälyttäneet, on myöskin nostettava se pois.

Kunnioitettu Herra Pastori!

Te, joka olette antanut vihkiä itsenne siihen korkeaan toimeen, jonka tehtävänä on ihmiskunnan ohjaaminen korkeimman rakkauden ja laupeuden, korkeimman oikeuden yhteyteen, sielujen pelastaminen synnin rangaistuksesta, ijankaikkisesta kuolemasta, rauhan julistaminen, puutteen auttaminen, tuskien lieventäminen, Te ette kaikestikaan saata kylmänä ja välinpitämättömänä katsella sitä kärsimystä, sitä hätää, joka yhä vielä on meidän kanssaluotujemme olentojen, eläinten, kestettävänä? Me emme pyydä kysymykseemme suoranaista vastausta, me vetoamme vain Teidän omantuntonne ääneen ja toivomme, että se on Teille kuiskaava: tästä päivästä alkain tahdon *minäkin* tositeossa koettaa edistää eläinsuojeluasiasia seurakunnassani, sillä eläinsuojelustyö on oikeutettua.

Niin — eläinsuojeluasiasia on oikeutettua!

Onhan eläinkunta yhdistetty meihin eroittamattomilla siteillä, ja onhan sen merkitys meidän maalliselle elämällemme mitä suurin ja vaikuttavin. Tuskinpa yksikään ihmisolento voinee olla kokonaan riippumaton eläimistä. Suuri merkitys niinkään on meidän henkiselle kehityksellemme sillä, millä tavoin me kohtelemme niitä eläviä olentoja, joiden kanssa satumme tekemisiin. Jos niitä kohtelemme kavalasti, sydämettömästi, vääräydellä, niin eivät ainoastaan eläimet siitä tule kärsimään, vaan vielä enemmän ja korkeammassa merkityksessä me itse.

Syynä pyyntöömme ei kuitenkaan ole yksistään se lämmin möytätuntoisuus eläinten kärsimyksiä kohtaan, joka luonnollisesti elähyttää jokaista eläintenystävää. *Ainoastaan* tästä syystä emme olisi uskaltaneet kääntyä Teidän puoleenne. Mutta me olemme samalla syvästi vakuutetut siitä, että meidän pyrkimyksillämme on myöskin sivistyksellinen merkitys kansamme henkisessä kehityksessä. Sillä eläinsuojeluksen päämäärä on suuri; sen tarkoitus ei ole yksistään hankkia eläimille oikeudenmukaista kohtelua, se tahtoo myöskin jalostaa ihmisluonnetta hävittämällä siitä kaiken raa'an ja saastaisen. *Eläinsuojelu on siis sairauksiltaan myöskin ihmisuojelusta.*

Ja Te, Herra Pastori, jos kukaan, saatatte auttaa meitä voittoon. Te, jota kohtaan seurakuntanne tuntee luottamusta, jolta se ahdistuksen aikoina etsii neuvoja, Te voitte opetuksen ja esimerkin kautta tässäkin suhteessa saada suurtöitä aikaan.

Ottakaa siis kuullaksenne pyyntöemme. Ottakaa noudattaaksenne sitä ilolla niinkuin olemme tehneet mekin, jotka jo taistelemme eläinsuojelijain riveissä, ja olkaa vakuutettu että siitä totuuden ja rakkauden työstä, mitä tälläkin alalla olette tilaisuudessa tekemään, on Teille koituvaa *siunausta*.

*

Me esitämme pyyntöemme juuri nyt sentähden, että *teurastusaika* on lähellä. Lukemattomia elukoita, jotka meidän elantomme vuoksi karjatoissamme syntyy, kasvaa ja kuolee, tulee ennen pitkää käymään kohti kenties kovinkin tuskallista kuolemaa. Jo sen

suuren kiitollisuusvelan, johon me olemme eläimille, luulisi aiheuttavan meissä toivomuksen päästä säästämään niitä kärsimyksiltä niin paljon kuin mahdollista. Jos tästä huomautettaisiin *saarnoissa*, joita lausuttaisiin kirkossa, ja jos seurakuntaa täällä muistutettaisiin tottelemaan Suomen senaatin julkaisemaa teurastus-asetusta, jossa kielletään minkään kotieläimen tappaminen ilman edelläkäypää tainnuttamista, olisi täten epäilemättä otettu suuri askel eläinrääkkäyksen lopettamiseksi teurastuksessa. Asialle olisi eduksi, jos samalla kehoitettaisiin ampumataitoisia miehiä jokaisesta kylästä ottamaan selkoa ampumanaamarin käsittelemisestä.

Lukemattomiksi voi muuten sanoa niitä tilaisuuksia, jolloin papin sopii puhua seurakuntalaistensa kanssa näiden velvollisuuksista eläimiä kohtaan. *Lukukinkereillä* esim. sietäisi edes lyhyt aika käyttää tähän tarkoitukseen ja näillä puhutun saattaisi muissa tilaisuuksissa toistaa toisessa muodossa, valaistuna esimerkeillä ja tapahtumilla elämästä, ja täten vähitellen tulisi asia juurrutetuksi kansantajuun. Tämä ei käy nopeasti, mutta se menee varmasti ja vähitellen, sillä hyvyys ja oikeus täytyy kerran päästä voitolle väkivallasta ja vääryydestä; luonteessa löytyvä raakuus ja rumuus on usein uudistuvan jalostavan vaikutelman avulla kulutettava pois. Sanalla sanoen: ihmisluonnossa piilevää itsekkäisyyttä ei kukaan ole omansa niin tehokkaasti vastustamaan kuin papisto. Ja väärin ymmärretty oman edun katsominen on kuin onkin suurin syy eläinrääkkäykseen.

Rippikouluaikana on pappi nousevan nuorison kanssa lähemmässä tekemisessä, kuin muuten. Paikallaan on epäilemättä tällöin, että hän puhuu eläimistä lapsille, muistuttaa heille siitä suuresta hyödystä ja ilosta, joita ne tuottavat heille. Näin puhuttu voipi kyllä monasti ikäänkuin ulkonaisesti joutua unohduksiin. Mutta tässä saattaa helposti erehtyä. Nuorisolla on usein suuri taipumus salata tunteitansa, semminkin jos ne ovat vieroja. Pelätään muka näyttää liian tunteellisilta, luullaan että joudutaan toverien pilkkatauluksi j. n. e. Ja näin ollen saattaa tapahtua, että varoituksen tahi opetuksen lausunut joutuu luulemaan, ettei sitä olekaan varteen otettu. Mutta niin ei kuitenkaan aina ole laita. Ihmissydäntä ei ole helppo ymmärtää. Pienestä sanasta saattaa monasti olla erinomaisen suuret seuraukset. Muiston säilyttämänä alkaa se vihdoin itää ja kantaa joko hyvän tai huonon hedelmän. Mutta jos se lausutaan rakastavassa luotamuksessa hyvän ja oikean voittoon, on se epäilemättä tuottava siunausta.

Nuoruuden keväässä kuultu varoituksen sana kuuluu kenties joskus kaikuna menneiltä ajoilta silloin, kuin sen kuulija jo on ehtinyt kulkea pitkän taipaleen elämän kivikkoisella, kuivalla matkalla. Tuo pieni sana, jonka muisto niin kauniina loihii esiin, tulee kenties siksi valokipinäksi, joka johtaa kulkijan oikealle tielle, jos hän on alkanut vääriä teitä samoilla. Unhoon peittyneet sanat ja tapahtumat, jotka aikoinaan ovat meihin mieluisan vaikutuksen tehneet, muuttuvat aina kauniimmiksi ja hienommiksi muiston kuvastimessa vilahtaessaan.

Amerikassa ja Englannissakin on tapana, että pappi kerta tai pari vuodessa pitää seurakunnalleen erityisen *eläinsuojelussaarnan* kirkossa. Eläintenystävien harras toivomus on, että tämä tapa otettaisiin meilläkin käytäntöön. Sopivin aika tällaisten saarnain pitämiseen olisi mielestämme syksy, vähää ennen teurastusaikaa, ja kevät, laululintujemme palaamisaika. Hyvä silloin olisi, jos huomautettaisiin kuinka nämä viimeainitut meille ovat hyödyksi ja iloksi, ja uskottaisiin niiden pesät, munat ja poikaset kansan suojeluksen alle.

Muutama viikko sitte piti kunnianarvoinen ja kuuluisa piispa von Scheele uskonnollisen puheen tästä asiasta Dalhemin kirkossa Gotlannin saarella Ruotsissa. Kirkko oli täynnänsä kunnioittavasti kuuntelevia seurakuntalaisia, ja selvästi huomasi että piispan lennokkaat ja herättävät sanat kävivät kuulijoihin. Vähää ennen oli piispa, eläinsuojelusyhdistyksien tarkastusmiehenä, johtanut keskusteluja Gotlannin Eläinsuojelusyhdistyksen vuosikokouksessa. Samassa tilaisuudessa piti eräs paikkakunnalla sattumalta oleskeleva henkilö eläinsuojelusesitelmän. Piispa kiitteli sydämellisin sanoin kuulemastaan puheesta ja lausui sen loputtua esitelmänpitäjälle m. m.: „Tulkoon siitä, mitä täällä olette sanonut, Teille itsellekin siunausta“.

Emmeköhän mekin uskaltane toivoa, että samalla kuin kansaamme vaikutetaan kasvattavasti ja eläinten kärsimyksiä lievennetään, myöskin papit itse saavat kokea onnea ja siunausta, jos ottavat pyyntömmе seuratakseen.

Meidän eläintenystävien tehtäviin ei kuulu huomauttaa niistä monista raamatunpaikoista, joissa meidän asiaamme puolletaan. Toistamme vain yhden lupauksen, jota me usein ja mielellämme muistelemme taistellelssamme eläinkunnan oikeuksien puolesta, ja jota pidämme itsemme täysin oikeutettuina sovittamaan työhömmе:

„Mitä te olette tehneet yhdelle näistä pienimmistä, sen te olette tehneet minulle.“

Edelläolevan yhteydessä pyydämme saada mainita, että 1 § yhdistyksemme säännöissä kuuluu:

Yhdistyksen tarkoitus on:

1) osittain yleensä Suomessa vaikuttaa järkevän ja hellän eläinten kohtelun aikaansaamiseksi, osittain ja erityisesti Helsingissä, jossa yhdistyksellä on olinpaikkansa, vastustaa ja koettaa poistaa yleisimmin esiintyviä ja enimmäin juurtuneita eläinräökkäystapoja;

2) erityisesti työskennellä nousevassa sukupolvessa herättääkseen harrastusta eläimiin ja näiden huolenpitoon;

3) koittaa valmistaa eläimille kaikkea suojelusta ja vaivojen huojennusta, mitä voidaan toimeen saada; ja

4) avustaa sellaisten kirjasten julkaisemista, jotka herättävät ja edistävät ystävällisyyttä ja hellyyttä eläimiä kohtaan, sekä hankkia varoja palkintojen jakamiseen niille, jotka edistävät yhdistyksen tarkoituksia.

*

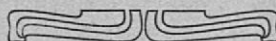
Toisessa yleisessä suomalaisessa eläinsuojeluskokouksessa Turussa kesäk. 12—14 p:nä 1906 tehtiin asiassa seuraava päätös:

Kokous yhtyy siihen kiertokirjeeseen, jonka yhdistys Eläintenystävät Helsingissä aikoo syksyllä 1906 lähettää maamme papistolle tarkoituksella kehoittaa sitä sopivissa tilaisuuksissa tekemään työtä eläinsuojelusasian hyväksi.

Eläintenystävain yhdistyksen puolesta:

VOLMAR LINDMAN.

CONSTANCE ULLNER.

Till Finlands prästerskap.

En vädjan från Föreningen Djurvännerna i Helsingfors.

Det är en fridfull sommaraftron kort innan solen dalat. All dagens äflan har flytt, enhvar går att njuta lönen för sitt arbete i form af tillfredsställelse och hvila. Också naturen reder sig till ro. Den stora harmonin har tryckt sin prägel på allt och alla. Lugn ligger fjärdens vida yta, fågelsången tonar melodisk ur skogens djup, ackompanjerad af kornas skällor på den saftgröna ängen. Muntert gnägga hästarna i hagen och på den lilla holmen i fjärdens famn ligger fårahjorden, i hägn af höga furor, i troligt lag, mätt och förnöjd med sin tillvaro.

*

Det är en mörk och regndiger höstdag, en af dessa dagar, då höstslakten skänker allmogen så mycken arbetsmöda. På den stora gården har redan mångt kreatur förblödt på slaktbänken, ha många om långa, svåra dödsqual vittnande rosslingar nummits från planen invid ladugården. Barnen, som först med en viss ifver skockats samman för att åse exekutionen, hafva, då taflan blef allt för gräslig, själfmant flytt därifrån; huru skulle väl de äldre i sin blodiga arbetsifver ens kommit att tänka på att be dem gå bort, att framhålla att en bild sådan som denna ju ändock ej var ämnad för dem.

I fähuset invid stå eller ligga nötkreaturen kedjade i sina osunda bås i halfmörker, vädra blodlukten från olyckskamraternas lik och skälfa vid åhörandet af deras vrål, måhända medvetna om, att dag skall komma, då de själfva få dela samma öde: den bittra lönen för trofast pliktuppfyllelse i människans tjänst.

Dessa tvenne paralleller, hvilka kunde varieras i oändlighet, borde gifva oss människor något att tänka på, de borde vittna om, att allt i vårt förhållande till djurvärlden ej är som det borde vara. De borde mana oss enhvar att med kraft söka befrämja det arbete, som nämnes djurskydd och hvars mål är: *Rättvisa åt alla!*

Ty djuren äro som vi själfva levande, kännande varelser, varelser utrustade med både andliga och kroppsliga förmögenheter som vi, om de också hos dem ej nått samma grad af utveckling som hos oss — detta tack vare de tryckande band, vi med själftagen rätt pålagt dem.

Så bör det dock ej få fortgå i all evighet. Kreaturens suckan måste omsider bringas att förstummas och vi, som lagt bördan på dem, skola äfven lyfta den ifrån dem. Årade Herr Pastor!

Ni, som låtit viga Eder åt det höga kallet att vägleda mänskligheten till gemenskap med den högsta kärleken och barmhärtigheten, den högsta rättvisan, att rädda

själar undan syndens straff den eviga döden, att utså frid, att hjälpa och lindra, ni kan väl ej heller stanna kall och likgiltig inför det lidande, den nöd, våra medskapade varelser djuren fortfarande få utstå? Vi begära ej något direkt svar på denna fråga, vi vädja blott till Edert samvetes röst och hoppas, att den skall tillhvisa Eder: från och med i dag vill *också jag* direkt söka gagna djurskyddssaken i min församling, ty den är berättigad.

Ja — *djurskyddssaken är berättigad!*

Djurvärlden är ju med oss förenad med ouplösliga band och är för oss af den största och mest ingripande betydelse under vårt jordelif. Knappast en enda mänsklig individ skall vara i stånd att göra sig helt och hållet oberoende af djur. Af stor betydelse för vår andliga utveckling är också det sätt, på hvilket vi behandla de lefvande varelser, som med oss komma i beröring. Bemöta vi dem sveklöst, hjärtlöst, orättvist, då blir det icke blott de som lida därpå, utan ännu mera och i högre mening vi själfva.

Det är sålunda ej uteslutande den varma medkänsla djurvänner själfklart hyser för djurens lidanden, som är orsaken till denna vädjan. *Endast* af denna orsak hade vi ej vågat vända oss till Eder. Men vi äro tillika helt genomträngda af öfvertygelsen om vår sträfvens kulturella betydelse för folkets andliga utveckling.

Ty djurskyddets mål är stort, det har till uppgift ej ensamt att skänka djuren en rättvis behandling, det vill äfven förädla människonaturen genom att utplåna allt rätt och orent hos densamma. *Djurskyddet är förty i sina konsekvenser äfven människoskydd.*

Och Ni, Herr Pastor, om någon, kan i detta afseende förhjälpa oss till framgång. Ni, till hvilken Eder församling blickar upp med förtroende, hos hvilken den i sina mest trängande ögonblick söker råd, Ni kan genom lära och föredöme äfven i nu antydt afseende komma storverk åstad.

Låt därför vår vädjan till Er ej förklinga ohörd. Upptag den fast hellre med glädje liksom vi, som redan kämpa i djurskyddets led, gjort det, då den riktats till oss, och var förvissad om, att det verk i sanning och kärlek, Ni äfven på detta fält blir i tillfälle att utföra, skall lända Eder till *välsignelse*.

*

Vi komma fram med vår vädjan just nu, emedan *slakttiden* stundar. Otaliga kreatur, som för människans närings skull i våra ladugårdar födas, lefva och dö, skola inom kort gå en måhända mycket kvalfull död till mötes. Redan den stora tacksamhetsskuld, i hvilken vi stå till djuren, bör ju hafva till följd en önskan att så mycket möjligt är bespara dem lidanden. Blevde detta påpekadt under *predikningar*, som uttalas från predikstolen, och finge församlingen därifrån påminnelser om att åtlyda den af Finlands senat utfärdade slaktförordningen, där allt dödande af husdjur utan föregående bedöfning vid vite förbjödes, vore utan tvifvel ett stort steg taget för djurplågeriernas afskaffande vid slakterna. Att samtidigt uppmana någon skjutskicklig man från hvarje by att taga kännedom om skjutmaskens användning, vore samtidigt på sin plats.

Otaliga äro ju för öfrigt de tillfällen, då prästen är i tillfälle att med sina församlingsbor tala om deras plikter mot djuren. Under *läsförhören* t. ex. skulle helt visst någon liten tid kunna anslås härtill och hvad som då blifvit sagdt skulle i annan form

vid andra sammanträffanden kunna återupprepas, belysas med exempel och händelser ur lifvet och sålunda småningom implantas i folkmedvetandet. Det går icke fort, men det går säkert och småningom, ty det goda och rätta måste dock en dag segra öfver våld och orätt; det råa och fula i karaktärerna måste bortslipas genom ofta återkommande förädlande intryck. Med ett ord: egoismen i den mänskliga naturen bör af ingen så lifligt kunna motarbetas som af prästerskapet. Och missförstådd egennytta är väl ändå den förnämsta orsaken till djurplågerierna.

Under *konfirmationstiden* träder prästen i ett närmare förhållande än eljest till den uppväxande ungdomen. Att då tala med barnen om djuren, påminna dem om den stora nytta och glädje de haft af dem, vore utan tvifvel på sin plats. Hvad som då säges kan mången gång komma att till det yttre liksom råka i glömska. Men härvidlag får man ej låta skenet bedraga. Ungdomen har ofta en stor böjelse att dölja sina intryck, isynnerhet om de äro af vekare slag. Man är rädd att visa sig alltför känslig, man fruktar för kamraters skämt o. s. v. Och sålunda kan det hända att den, som uttalat en varning eller en lärdom, kan få skäl att tro att den förklingat ohörd. Men så är ingalunda alltid fallet. Människohjärtat är svårt att förstå. Bärvidden af ett enda litet ord kan mången gång vara ofantligt stor. Bevaradt af minnet ligger det och gror och bär antingen en god eller dålig frukt. Men om det uttalas i kärleksfull förtröstan på det godas och rättas seger, skall det utan tvifvel bära välsignelse i sina spår. Och den, som hört detta varnande ord i ungdomens vår, skall kanske sedan någon gång, när han eller hon hunnit långt fram på den stenbeströdda och svårt vandrade väg, som bär genom lifvet, höra liksom en återklang af detsamma. Detta lilla ord, som minnet då så vackert återger, skall återföra honom eller henne på den rätta vägen, i händelse en orätt blifvit inslagen. Halft förgätna ord eller händelser, som gjort på oss ett tilltalande intryck, blifva alltid mycket vackrare och finare, när vi återse dem i minnets spegel.

I Amerika och äfven i England är det brukligt att prästen i en församling en eller två gånger om året håller en särskild *djurskyddspredikan* i sin kyrka. Djurvännernas varma önskan vore att så äfven blefve fallet i vårt land. Lämpligaste tiden för dessa predikningars hållande vore enligt vår mening om hösten, kort innan slakttiden, och om våren, då sångfåglarna återvända till norden. Att påpeka den nytta och glädje vi hafva af de sistnämnda och att anförtro deras bon, ägg och ungar i folkets beskydd, vore äfven utan tvifvel en god gärning.

För få veckor sedan hölls ett religiöst andragande i ofvannämnda syften i Dalhems kyrka på Gottland i Sverige af den högt aktade och berömde biskop von Scheele. Kyrkan var fylld till sista plats af vördnadsfullt lyssnande församlingsbor, och det var lätt att öfvertyga sig om det djupa intryck biskopens sjäfulla och väckande ord gjorde på alla. Kort förut hade biskopen, såsom djurskyddsföreningarnas inspektör, ledt förhandlingarna vid Gottlands Djurskyddsförenings årsmöte. Vid detta tillfälle hölls ett djurskyddsföredrag af en person, som tillfälligtvis besökte orten. Biskopen uttalade sig i hjärtliga ordalag om hvad som då sades och yttrade efter föredragets slut bland annat till den person, som hållit föredraget: „Mätte det ni här har sagt äfven blifva eder själf till välsignelse.“

Måne icke också vi våga tro att, om det andliga ståndet i Finland upptager djurskyddsfrågan på sitt program, det icke blott skall verka uppfostrande på vårt folk

och lindra djurvärldens lidanden, utan äfven samtidigt bringa prästerna själfva lycka och välsignelse.

Det tillkommer ej oss djurvänner att påpeka alla de många bibelspråk, som föra vår saks talan. Dem känna prästerna bättre än vi. Vi upprepa endast ett löftesord, som vi ofta och gärna påminna oss under vår kamp för rättvisa mot djurvärlden och hvilket vi äfven ansett oss fullt berättigade att tillämpa på vårt arbete för densamma: „Hvad I hafven gjort en af dessa minsta, det hafven I ock gjort mig.“

*

I samband med ofvanstående bedja vi få nämna, att § 1 i vår förenings stadgar lyder:

Föreningen har till ändamål:

- 1) att dels i allmänhet inom Finland verka för en förnuftig och mild behandling af djuren, dels och särskildt att i hufvudstaden, där föreningen har sitt säte, mot-arbeta och beifra de allmännast förekommande och mest inrotade slag af djurplågeri;
- 2) att särskildt arbeta för att hos det uppväxande släktet väcka intresse för och omsorg om djuren;
- 3) att söka bereda djuren det skydd och den lättnad i deras mödor, som kan åstadkommas; och
- 4) att bidraga till utgifvandet af skrifter, som framkalla och befordra välvilja och tillgifvenhet för djuren, samt sträffa att bereda tillgångar för utdelande af belöningar till dem, som befrämja föreningens syften.

*

På andra allmänna finländska djurskyddsmötet i Åbo den 12—14 juni 1906 fattades i frågan följande resolution:

Mötet förenar sig om det cirkulär föreningen Djurvännerna i Helsingfors hösten 1906 ärnar aflåta till landets prästerskap i syfte att uppmana detsamma att vid lägliga tillfällen arbeta djurskyddssaken till fromma.

Å föreningen Djurvännernas vägnar:

VOLMAR LINDMAN. CONSTANCE ULLNER.

